

Elinborg Pálsdóttir
framfórði fyrri fyrstu ferð á
G! Festivalinum í sumar

MYND: SONJA WANG HANSEN

liga stórir kærleiki til tey menniskju ella menniskja, ein saknar. Ein kann sakna eitt menniskja í síni heild, ein kann sakna menniskjans gerningar, sinn og nærveru. Nærvera er týðningarmikið. Ein kann sakna nærveruna hjá einum serligum persóni vegna mátan hann/hon fær teg til at føla ella tað samband, tú hevur til henda persónin. Eisini kenna vit kensluna at sakna fysisku tilveruna hjá einum persóni, um tey ikki eru til staðar nærhendis í langa tíð ella ikki eru millum okkum meira. Men tað er ikki bert menniskju, ið ein kann sakna. Vit kunnu eisini sakna eina ávísa tíð, eitt ávíst stað ella eina serliga stöðu, har tú kanska fólði nakað serligt. Og tað er nakað, ið er afturvendandi á hesi EP-útgávuni, har Elinborg leitandi spyr eftir einum svari uppá lívsins mongu viðurskifti.

Í seinasta lagnum, »Stormar«, ið Elinborg kemur sera væl frá, hoyra vit eitt frálíkt samanspæl millum klassiska gittaran og el-gittaran, sum bjóða hvørjum øðrum upp til stillan dans, meðan dagur stillisliga leggur saman hendur, freistast ein at siga. Hetta er ein sera passandi sangur sum síðsti sangur á eini fløguútgávu, og so

kunnu vit kanska gruna eitt sindur yvir, at tað er spell, at vit ikki hava fleiri lög frá Elinborg á einari útgávu, tí tað hevði hóskað seg væl fyri unga sangfuglin, ið nokk liggur inni við fleiri sangum, sum bert bíða eftir at koma út til almenningin. Men hetta er kostnaðarmikið, tað vita vit øll, og tí mugu vit taka til takkar við fyra lög – hesuferð.

Nógvur tónleikur í familjuni

Elinborg hevur greitt frá, at hon skrivaði sín fyrsta sang, tá hon hevur verið um 10 ár. Um hesa somu tíð, byrjaði hon eisini at fáa gittarfrálæru í skúlanum í Gøtu. Hetta liggur nær at familjuni. Sjálf sigur Elinborg, at hon hevur fingið nógvan íblástur frá navnframu systirini, Eivør Pálsdóttir, men eisini at mamman altíð hevur sungið fyri teimum sum børn. Tí kann ein freistast at siga, at tað liggur væl til familjuna at verða tónleikarar. Summi halda kanska, at tað liggur eitt ávíst trýst á Elinborg Pálsdóttir, nú hon hevur so kenda systir, ið hevur megnað seg so væl innanfyri tónleikin, men soleiðis sum Elinborg hevur orðað seg í samrøðan,

tykist hetta ikki vera so. Heldur er tað tvørturímóti – Eivør hevur/er við at geva henni íblástur. Tónleikurin er teirra lagna, og Elinborg virkar til at vera tilvitað um sín egna stíl og letur seg ikki ávirka av, hvat onnur halda um hana og hennara tónleik.

Ferðin hjá Elinborg er júst byrjað

Ásannast má, sum Eivør syngur tað so fagurt, at »Lítla søta Elinborg við sóljugulum hári...« er við at blíva vaksin, og tað hoyra vit aftur í tekstunum á EP-útgávuni, ið nema við tung evnir, sum vit kunnu uppliva á okkara lívsleið. Hesar ymisku upplivingar í lívinum skapa teg sum persón, og hetta er eisini við at skapa tín egna samleika. Lívið er ein ferð, har vit øll eru ferðandi, farandi. Ferðin er tó ymisk fyri tann einstaka, eins og eingin av okkum veit frammanundan, hvar og hvussu ferðin endar.

Vit byrja øll ymiskt uppá lívið, men at ferðast skulu vit, flyta okkum úr stað í stað. Uppdaga nýggj stöð og nýggj menniskju – uppdaga heimin.

Á okkara ferð mæta vit menniskju, aðrar mentanir, fatanir, meiningar o.s.fr. Og í hesum møtinum við

heimin, við onnur menniskju og øllum tí, ið heimurin hevur at bjóða okkum, mæta vit okkum sjálvi. Tað verður sagt, at tá vit mæta øðrum, skilja vit betur okkum sjálvi – og tá onnur mæta okkum og síggja okkum, mæta og síggja vit okkum sjálvi enn betri. Hetta skapar okkara samleika.

Hendan lívsferð krevur nógv av okkum – bæði mentalt og kensluliga. Upplivingin av, at altíð vera ávegis – at vera á lívið – og ikki vera komin vegin fram, fyrr enn heilt móti endanum, tá vit øll koma við lívsins toki til endastøðina.

Ferðin hartil kann eisini geva okkum syrgiligar løtur. Vit liva bert her og nú, og í gjár er longu langt burturi. Á sama hátt koma vit út fyri stöðum, har vit eru noydd at siga farvæl við menniskju, ið standa okkum nær, um vit vilja tað ella ei.

Málið við okkara lívsferð er ikki at rækka nøkrum máli sum so. Málið, í sær sjálvum, er at finna og endurfinna seg sjálfvan ferð eftir ferð – at skapa og fáa lívsroyndir, nú tá vit alíkavæl eru á ferð. Og fyri Elinborg Pálsdóttir er henda ferðin júst byrjað.

Samanumtikið er huglagið spenn-

andi í útgávuni, men heldur einstáttað gjøgnum tey fyra lögini. Hevði talan verið um eina heila fløgu, hevði tað kanska riggað betur inn í heildarupplivingina, at havt hetta huglagið við – saman við øðrum sangum, ið settu spurnartekin við tilveruna ella sangir, ið nema við dagligdagin hjá ungu songkvinnuni úr Gøtu. Løgini, »Dreymur« og »Stormar« skilja seg burturúr hesi útgávuni, tí her riggar samanblandingin millum sang og ljóðføri sera væl – serliga ljóðar gittarspælið og huglagið væl afturvið sanginum og tekstinum í lagnum, »Stormar«. Tíverri líkjast lögini, »Tanki« og »Saknur«, eitt sindur ov nógv. Eg havi sum áhoyrari heldur trupult at skilja mun á lögnum, tá tey eru í so lík.

Skal eg geva stjørnur, so verður tað til tríggjar stjørnur út av fimm. Har er tvey góð lög, og tvey minni góð lög, hóast talan ongantíð verður um lög, ið ikki eru góð, tí tað eru tey. EP-fløgan ber brá av, at her er ein útgávu, sum er væl úr hondum greidd. Tekniskt er einki sum so at seta fingurin á, og fløguhúsin er við til at vísa á eitt nýtt andlit í føroyskum tónleiki, ið vit nokk koma at hoyra meira til.